

JÁN BABARÍK
**STATOČNÝ
CHLAPÍK**

Ljndeni

Statočný chlapík

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ján Babarík

Statočný chlapík – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

STATOČNÝ CHLAPÍK

JÁN BABARÍK

**STATOČNÝ
CHLAPÍK**

Ljndeni

Text © Ján Babarík, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5159-9

ISBN e-knihy 978-80-566-5165-0 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5166-7 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5164-3 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

1. ČASŤ

*Jediným dôvodom existencie času je to,
aby sa všetko neudialo naraz.*

Albert Einstein

1

Karol Bauer dvakrát autom obkrúžil blok, kým hľadal parkovacie miesto. Napokon sa rozhodol porušiť pravidlá a zaparkoval na tráve medzi dvomi platanmi. Nestihol ani poriadne vystúpiť z auta a už pri ňom stála mladá žena v uniforme košickej mestskej polície.

„Tu nesmiete parkovať,“ povedala.

Karol si nacvičeným pohybom odhrnul sako a ukázal odznak, pripnutý na opasku.

„Bauer, kriminálka Žilina. Dvakrát som to tu obišiel a ne-našiel som...“

„To je v poriadku. Ako dlho sa zdržíte?“

„Nie viac ako hodinu. Len vypočujem jednu pani.“

„Dobre. Dám pozor, aby sme vám nezaložili papuču,“ povedala a usmiala sa naňho. Prejav kolegiality s kriminalistom jej robil dobre.

„Ďakujem,“ povedal Karol a tiež sa usmial. Keď okolo nej prechádzal k vchodovým dverám, ešte jej priateľsky kývol hlavou.

Ludmila Hatalová ho zrejme videla z okna, lebo dvere otvorila bzučiacom ešte skôr, ako jej stihol zazvoníť. Napriek tomu stlačil zvonec.

„Už vás čakám,“ ozvalo sa z reproduktora.

„Ale ja neviem poschodie.“

„Druhé.“

Počkal si na výťah. Bolo dosť dusno a chôdzou po schodoch by sa zbytočne spotil. Dvere bytu na druhom poschodí

mu otvorila príjemná mestská dáma. Mala vkusne upravené šedivé vlasy, jemný mejkap a pohodlné domáce oblečenie. Očividne sa nesnažila svojich sedemdesiat rokov zakrývať, len prikrášiť. Avšak chôdza ju zrádzala. Ani palička v ruke nezakryla jej problémy. Karol vedel o jej nedávnej transplantácii bedrového kĺbu.

„Bauer,“ predstavil sa. „Hovorili sme spolu po telefóne.“
Usmiala sa na neho a pokynula mu, aby vstúpil.

„Ja viem. A nemusíte sa dovnútra ponáhľať, nech susedia vidia, aké mám návštevy.“

Karol vošiel a vyzul sa v predsieni.

„Dáte si kávu, čaj?“

„Len vodu, prosím. Z vodovodu.“

Keď sa usadili v obývačke, on na gauči, ona v hojdacom kresle oproti, nedočkavo prehovorila:

„Tak ma teda prekvapte. Som zvedavá, čo vám stálo za to, aby ste sem prišli až zo Žiliny.“

Karol sa napil. Hoci bol smädný, nevypil celý pohár naraz, lebo predpokladal, že by hneď vstala a išla mu ho znova naplniť. Pri jej problémoch s chôdzou jej nechcel pridávať.

„Ako viete, pre výstavbu zjazdovky na Kysuciach zrovnali so zemou rodný dom vašich rodičov, teda, skôr môžeme hovoriť o rozpadnutej drevenici na samote, a exhumovali ich pozostatky, keďže obaja boli pochovaní neďaleko.“

„Áno, áno, isteže viem, veď som im k tomu dávala súhlas.“

„Áno. Podľa vašich inštrukcií budú pozostatky prevezené do Košíc a pochované na miestnom cintoríne.“

„Joj, veď už konečne. Odkedy mám problémy s kĺbom, som pri ich hrobch nebola. Takto mi to bude lepšie, aj na Všetechsvätých, viete. Ale nejako sa to naťahuje. Veď ich vykopali pred týždňom.“

„Kedy ste naposledy boli pri ich hrobch?“

„To ste ma zaskočili... Hádám aj desať rokov to už bude. Viete, s tým mojím kĺbom... Keby sa tam dalo prísť autom, zať by ma raz za rok vyviezol, lenže to je ešte skoro kilometer pešo, od... od... čo musí odparkovať. Dakedy zapriahli koňa do voza, a či pršalo, alebo snežilo, stále vyšli. Ale my sme tam už potom nebývali, otec postavil dom v Terchovej. Hore na Antalku sme chodievali len na opekačky alebo pozbierať ovocie na jeseň. Aj čučoriedky aké tam rástli, to keby ste videli! A tých malín! Pánečku, aj za dve vedrá sme nazbierali. To potom moja mamka...“

„Prepáčte, nerád vám skáčem do reči, ale musíme sa vrátiť k veci.“

Ludmila Hatalová sa pobavene zasmiala.

„Ja som taká stará baba, viete? Mám málo návštev, a keď sa rozhovorím, neviem kedy... Ale prečo vás to zaujíma? Hádám to nie je trestné, že som tam nechodievala? Viete, ten môj kĺb...“

„Ale to je v poriadku, samozrejme. Všimli ste si vtedy pred desiatimi rokmi na hroboch niečo zvláštne?“

„Ehhh, nie. Boli zarastené starou trávou, viete, nikto sa o ne pravidelne nestará, to nie je ako na cintoríne. Aj kríky na nich rástli, kadečo, ale to sme vždycky povytínali. No teraz ako to muselo vyzerať, to si nechcem...“

„Bol tam počas tých desiatich rokov niekto iný?“

Nakrátko sa zamyslela a zvrážtila čelo.

„Nemyslím. Deti tam nechodia... Dcéra so zaťom žijú v Rakúsku a odkedy bývam tu, chodievajú ma navštevovať sem. Načo by chodili staré hroby obzerať? No a syn, chudák, zomrel. Už je to dávno, dvadsaťdva rokov, si predstavte, ako ten čas letí. No a môj brat žije v Pezinku aj s celou rodinou, ale on tam nechodieval.“

„Spomínate si na pohreb svojho otca?“

„No pravdaže! To bolo v roku 1972. Mala som dvadsaťsedem rokov. Otec zomrel veľmi náhle. Nič mu nebolo, zdravý ako repa a naraz zomrel. Nie celkom naraz, viete? Po večeri sa začal cítiť zle, slabo, a z hodiny na hodinu sa to stupňovalo, a kým sme sa spamätali a zavolali sanitku, tak odišiel. Mal šesťdesiatdva rokov a v tých časoch sa už umieralo v takom veku, viete?“

„Dávali ste mu niečo do hrobu? Okrem kvetov?“

„No áno, tú jeho slávnu truhličku! Našli ste ju tiež? Mal takú hrubú železnú truhličku. Vyzerala skôr ako trezor. Do nej si zamykal svoje poklady. Otec bol veľmi... veľmi tajuplný, viete? Ten vám vedel rozprávať o takých veciach, že sme iba ústa otvárali. Všetky deti ho milovali.“

„Čo bolo v tej truhličke?“

„Neviem už presne. Ja som vtedy dávno žila v Dolnom Kubíne, viete? Toto už presne neviem. No, rôzne veci, ktorými nás v detstve ohuroval. Ale niektoré nám nikdy neukázal. Tá truhlička bola vždy zamknutá. Len on sa do nej vedel dostať.“

„Našli sme tam mobil.“

„Ako... Ako, prosím?“

„Mobil. Mobilný telefón. Alcatel One Touch, rok výroby 2000. Horná stena truhličky bola prehrdzavená, celá jeho rakva, aby ste mi rozumeli, bola zhnitá a prakticky neexistovala. Tá kovová truhlička sa zachovala v relatívne dobrom stave, ale vrch bol skorodovaný a prepadnutý. Dovnútra prenikla zemina a vlhkosť, čo urýchlilo rozklad predmetov. Predpokladám, že touto cestou sa do truhličky dostal aj telefón.“

Mária Hatalová strnulo hľadela do prázdna pred sebou, akoby prestala vnímať.

„Pani Hatalová, ste v poriadku?“

„Mobil? To nie je možné,“ hlesla. „Vtedy predsa mobily...“

„Isteže nie. Ako som povedal, telefón sa do truhličky dostal cez rozpadnutý vrch. Otázkou je, kto a prečo ho tam dal. Keďže sme v hrobe našli pozostatky len jedného človeka, musíme pracovať s hypotézou, že to nemusí byť váš otec. Je možné, že sa tam mafia na prelome tisícročí zbavila nejakého tela. Z toho obdobia je množstvo nezvestných osôb. Možno niekoho pochovali do starého hrobu, aby sa vyhli riziku vyšetrovania pri náhodnom objave kostí. A stratili pri tom telefón.“

„To nie je možné,“ zopakovala, akoby ho vôbec nepočúvala. Očami zmätene skákala sem a tam, akoby sa jej v hlave skladala rozsypaná mozaika.

„Pozostatky, ktoré sme v hrobe našli, sme poslali na dôkladnú expertízu, ktorá potvrdí, či pochádzajú z jedného človeka a z jedného, povedal by som, pohrebu. A ten mobil sme tam, samozrejme, poslali tiež. Preto sa ten prevoz tak naťahuje.“

Hatalová sa s námahou postavila. Keď sa pozrela na Karola, už nemala ten svoj vľúdny pohľad. Brada sa jej mierne triasla.

„Odídte, prosím.“

Karol sa váhavo postavil. Očakával, že ju to rozruší. Nie kto prekopal hrob jej otca, koho by to nechalo chladným, však? Ale myslel si, že to bude miernejšie.

„Mám odísť?“

„Áno, choďte. Teraz potrebujem byť sama.“

„Ono v podstate...“

„Choďte! Prosím!“

Na to sa Karol rýchlo postavil, pokynul jej, aby ostala sedieť, a odišiel. Keď za sebou zavrel vchodové dvere, uistil sa, že sú dobre zavreté. Pustil sa pešo po schodoch, potreboval premýšľať a chôdza na to bola lepšia ako postávanie vo

výťahu. Prekvapila ho jej reakcia. Nechcel jej ublížiť ani ju nahnevať. Naopak, od začiatku mu bola sympatická a mrzelo ho, že sa takto rozišli. Urobil niekde chybu? Možno bol príliš necitlivý pri tej zmienke o mafiánoch. Asi podcenil závažnosť informácie, že na pozostatky jej otca ktosi hodil mŕtvolu zločince. Alebo obeť zločinu.

Vo vchode vyhľadal jej schránku a vhodil do nej svoju vizitku, na ktorú napísal ospravedlnenie.

Mestská policajтка stála na chodníku pri vjazde na hlavnú cestu. Keď autom prechádzal okolo nej, kývol jej. Spočiatku ho nespoznala, potom sa zoširoka usmiala a srdečne odkývala. Hoci už bolo takmer sedem hodín večer, teplomer ukazoval 27 stupňov. Zapol klimatizáciu a zamieril na výpadovku na Prešov. Čakala ho dlhá cesta do Žiliny.

2

Ráno ho zobudilo zvonenie mobilu. Kým prijal hovor, stihol si pozrieť čas na digitálnych hodinách: 5.45. Spal sotva šesť hodín.

„Noo,“ zamrmlal, keď si všimol, že mu volá major Vrábel, zástupca riaditeľa žilinskej kriminálky.

„Príď ku mne do kancelárie, hneď ako prídeš do práce.“

„Dobre, šéfe.“

„Bol si včera u tej... v Košiciach?“

„Hej.“

„Dobre. Už si na ceste?“

„Hej.“

Posadil sa a pretrel si oči. Počul, ako sa manželka Gabika za jeho chrbtom zahniezdila. Cez žalúzie prenikalo do spálne ranné šero a spolu s ním zvuky prebúdajúceho sa mesta. Na dni, ktorý ho čakal, nevidel nič, pre čo by sa mu chcelo ukončiť nedospatú noc. Gabika ho zozadu objala okolo krku a na chrbte zacítil jej tvrdé brucho.

„Prečo ti nedajú pokoj?“

„To nič. Ešte si polež. Obaja si poležte. Keď sa narodí, už sa nevyspíme.“

Otočil sa k nej a pobožkali sa na ústa.

„Nemám vstať a urobiť ti raňajky, kým sa osprchuješ?“ spýtala sa.

„Nejdem sa sprchovať ani raňajkovať.“

„Ako myslíš. Na obed prídeš?“

„Neviem.“

Na majora Vrábľa, zástupcu riaditeľa žilinskej kriminálky, musel takmer polhodinu čakať. Rozladilo ho to. Vyhnal ho z postele preto, aby naňho čakal na chodbe?

Vrábeľ sa prihnal ako víchor, dobreže nie poklusom. Rozopnuté sako mu vialo okolo veľkého brucha.

„Pod' dnu,“ povedal Karolovi, keď okolo neho prechádzal. „Valika, dve kávy,“ prikázal sekretárke, ale vzápätí sa opravil: „Len jednu, Karol hneď pôjde.“

Keď vošli do kancelárie, Karol za sebou zavrel spojovacie dvere a ostal stáť. Vrábeľ mu jasne naznačil, že stretnutie bude krátke.

„O chvíľu bude brífing k tomu zavraždenému dieťaťu, čo sme našli vo Váhu. Už sú to štyri dni a stále prešľapujeme na mieste. Ak sa do dvoch-troch dní nepohneme zo štartovacej čiary, budú chcieť môj krk. Celé Slovensko ten prípad sleduje, blížia sa voľby a tak ďalej. Počúvaj, Karol... Sem mi to položte, Valika, na tie papiere, inde nie je miesto,“ povedal sekretárke, ktorá bez zaklopania vošla a priniesla mu kávu.

„Kde sme to... Potrebujem ňa tam do tímu. Vyšetrovanie vedie Kamil, žiada si ňa tam. Ale tamtá vec s mobilom mi nedá spať. Buď to súvisí s nejakou mafiánskou vraždou, alebo len ktosi pred sedemnástimi rokmi chcel vykopať cudzí hrob a stratil tam telefón. Bohvie. Škoda, že tí kretení pri vykopávaní celú krabicu rozbili, takže teraz už nezistíme, či ten mobil do nej spadol alebo čo. Zajtra to idú celé splanirovať, dnes je posledná šanca ešte sa tam poobzerať. Dám ti dvadsaťštyri hodín. Potom ten prípad odložíš a pridáš sa ku Kamilovi. Zajtra by mali prísť výsledky expertízy, uvidíme. A potom už nebudeme plytvať časom na hľadanie majiteľa strateného mobilu. Chápeš? Dvadsaťštyri hodín. Ešte si tu?“

Ani nie o pätnásť minút už videl Žilinu v spätnom zrkadle služobného auta. Premýšľal, čím začne. Pozrieť sa na staré

hroby? Teda, skôr na to, čo z nich ešte zostalo? Alebo zatelefonovať Hatalovej deťom? Lepšie by sa mu pracovalo, ak by mal výsledky expertízy. Lenže taká možnosť v ponuke nebola a na druhý deň už bude musieť prípad odložiť, vyšetriť alebo nie. Vražda dieťaťa mala jednoducho prednosť pred mobilom, ktorý sa len ocitol na nesprávnom mieste.

Napokon sa rozhodol, že najlepšie bude začať vyšetrovanie raňajkami. Zastal na benzínke pred Terchovou, kde si kúpil minerálku a bagetu s tuniakom a zeleninou. Vonku si sadol k masívnemu drevenému stolu do tieňa starej, previsnutej brezy. Kým jedol, zavolať z mobilu na obvodné oddelenie polície v Terchovej a poprosil ich, aby sa pozreli v archíve, či v ich obvode v rokoch 2000 až (ako dlho môže mať človek jeden mobil?) 2005 nemali vraždu s nedohľadanou obeťou.

„Prepáč, že si to nevyhľadám sám,“ povedal do telefónu operačnému, „ale mám len pár hodín a neverím, že u vás nájdem niečo, čo by ma zaujalo. Len vás nechcem preskočiť.“

„Jasné, pozriem sa ti na to. Vlastne, ani nemusím. Určite sme tu nič také nemali. Ja som tu už dvadsaťpäť rokov a za celý ten čas sme tu mali len jednu vraždu a možno dve-tri zabíjania. Keď sa chlapi pobili. Telá sa vždy našli.“

„Hm, to som čakal,“ zahuhňal s plnými ústami Karol. „To k vám ani nejdem. Ďakujem, maj sa.“

„Ale mali sme tu jedného strateného,“ povedal policajt, keď Karol už-už zložil.

„Akého strateného?“

„Nepamätám si to presne, ale bolo to vtedy niekedy. Stratil sa v lese a jeho frajerka sa z toho pomiatla. Veď príď, nájdem spis.“

Karol do seba cestou k autu rýchlo natlačil bagetu. Na obvodné oddelenie, kde už predtým raz či dvakrát bol, prišiel ani nie za desať minút. Bola to dvojpodlažná budova v tvare

kocky s rovnou strechou, aké sa stavali najmä v osemdesiatych rokoch.

Operačný dôstojník, s ktorým sa chvíľu predtým rozprával, ho čakal pred vchodom. Bol to zavalitý, asi päťdesiatročný nadstrážmajster, určite aspoň o pätnásť rokov starší ako on. Ale keď už mu tykal do telefónu, ostal pri tom.

„Servus. Karol Bauer, kriminálka Žilina.“

„Ondro Mucha. Pod' dnu. Dáš si kávu?“

„Už som mal,“ zaklamal Karol. Nechcel sa zdržiavať viac, ako bolo nutné. „Pozrieme sa na ten spis?“

Nadstrážmajster sa zatváril kyslo. Karol vedel, že by si mali vymeniť zopár priateľských, nepracovných viet, ale nemal na to čas.

„Čaká ma dlhý deň a tehotná manželka,“ povedal na ospravedlnenie. Medzitým prešli cez chodbu a vstúpili do miestnosti.

„Jasné,“ odvetil nadstrážmajster azda až príliš žoviálnym tónom. „Mladý išiel pozrieť staré zvodky. Vtedy sme to ešte do počítačov nepísali. Ja ani teraz nie. Mladému dávam písať. Naozaj si nedáš kávu? Zopár minút to potrvá.“

„Nie. Alebo hej. Zaleješ mi turka?“

„Jasné!“

Karol si sadol na stoličku k papiermi zapratanému stolu. Nadstrážmajster zapol rýchlovarnú kanvicu a do hrnčeka odmeral dve kopcovité lyžičky mletej kávy.

„Môžem tu sedieť?“ spýtal sa Karol.

„Jasné. On má dnes voľno. Som tu len ja s mladým. A ešte máme dvoch, išli k nejakej malej autonehode v Belej.“

„Ehhh... Jano? Prepáč, zabudol som meno.“

„Ondro.“

„Ondro, iste. Spomínaš si na ten prípad?“

„Cukor? Mlieko?“

„Nič. Čistú čiernu.“

Nadstrážmajster zalial kávu a niesol ju Karolovi.

„Hej, hej. Trochu som si to oprášil, kým si prišiel. Dvaja mladí išli na túru, zablúdili, ona sa zbláznila a jeho nikdy nenašli. Nevie, či sa dačo zistilo, lebo to robili vaši zo Žiliny. My sme to len zadokumentovali a podali ďalej.“

„Ako zbláznila? Ako to myslíš?“

„No, zašibalo jej, normálne. Že vraj... Aha, náš mladý.“

Do miestnosti vošiel sotva dvadsaťpäťročný podpráporčík. Hodnosťou vyššie ako Mucha, ale v Terchovej sa na to očividne nehrali.

„Nože, daj mu to na stôl,“ pokynul mladému nadstrážmajster a chrochtavo sa zasmial. Ktovie na čom. Karol sa poďakoval a zobral starú zvodku z mája 2001. Odchlipol si z kávy. Nechutila mu. Nadstrážmajster medzitým mladému niečo polohlasom povedal a mladý odišiel.

V hlásení vo zvodke sa písalo v podstate to isté, čo mu povedal Mucha. Milan Macek a Viera Slezáková, tak sa tí dvaja volali, zablúdili kdesi na lazoch nad Lutišami. Písalo sa, že to bolo na samote „U Čižmárov“.

„To ešte existuje, to U Čižmárov?“ spýtal sa nadstrážmajstra.

„No bohvie! Tam teraz stavajú zjazdovky, to je tam niekde. Ale nie presne tam, kde našli ten telefón.“

Karola to prekvapilo. „Počul si o telefóne?“

„Jasné, veď ku nám to prišli nahlásiť. My sme to potom odovzdali vám.“

„Aha.“

„Čižmárovci sú na druhej strane kopca, ale tam to už asi stihli zrovnať.“

„Takže toho... Maceka ste nikdy nenašli?“

„Vy ste ho nikdy nenašli. My sme ho nehľadali, hahaha!“

Do miestnosti sa vrátil mladý.

„Máš to?“ spýtal sa ho nadstrážmajster.

Podpráporčík prikývol a položil pred Karola papierik s ručne napísaným menom a adresou.

„To je ona,“ povedal. „To dievča. Žije v Ružomberku.“

Karol sa usmial a vstal od nedopitej kávy.

„Ďakujem, chlapci. Veľmi ste mi pomohli. Musím už ísť.“

„Jasné, veď na to sme tu,“ povedal nadstrážmajster a pri-
kročil ku Karolovi s natiahnutou rukou.